

det tages op i forbindelse med denne her lovændring, og det er hele spørgsmålet om, hvorvidt man ud over metadonordinationen også skal ordinere andre typer af stoffer. Den oprindelige lov lægger jo op til, at man kan ordinere andre stoffer. Der står ikke eksplicit, at det skal være metadon, man ordinerer, men også andre euforiserende stoffer.

Jeg synes, det kunne være interessant, hvis man i denne lov indførte en forsøgsparagraf, sådan at man kunne udtage et eller to amter, som prøvede med ordination af stof af en anden art end metadon. Jeg er enig med hr. Tom Behnke i, at metadon i sig selv ikke har nogen særlig virkning – og det vil anden stofordination heller ikke have – på at sikre, at den pågældende stofmisbruger kommer i gang igen og får et bedre liv. Men det burde være en mulighed, at man eventuelt kunne få sine stoffer kontrolleret i amtsligt regi – få den heroin, man skal bruge, som medicin – i den periode, hvor man ikke på nogen måde er motiveret for at gå ind i det døgnbehandlingstilbud, som fru Tove Fergo og jeg så ville oprette ved siden af.

Man kunne gøre det som forsøg i et eller to amter, og man kunne f.eks. prøve at udtage nogle af de grupper, som hr. Tom Behnke også er inde på, bl.a. gamle stofmisbrugere, hvor mulighederne for at motivere dem til at gå ind i et behandlingstilbud er meget små. Dermed er ikke sagt, at jeg mener, man skal opgive det. Man skal til enhver tid altid have det som målsætning, at man ønsker at sikre, at stofmisbrugeren kommer ud af sit misbrug og får et bedre liv; et andet liv med en højere kvalitet.

En anden side af problemet, som også har været behandlet af flere af ordførerne, er spørgsmålet om, hvordan vi ser på stofmisbruger i fængslerne. Det er jo ret beskæmmende, at man reelt har meget, meget få muligheder for at give folk, der er indsat, et behandlingstilbud. Det er, som om lovgivningen simpelt hen forhindrer, at man på nogen måde kan komme til det. Kommunerne vil ikke have noget med det at gøre, fængslerne vil ikke have noget med det at gøre, og det sociale system vil ikke have noget med det at gøre.

Der findes kun ganske få eksempler på, at folk, der er indsat, har kunnet få et behandlingstilbud. Det er jo mærkeligt, i og med at en tredjedel af de indsatte er stofmisbrugere. Det burde sådan set være det sted, hvor man var i stand til at gøre den største indsats, men det er dér, man overhovedet ingenting gør. Derfor er jeg også

glad for de bemærkninger, der faldt om en diskussion med justitsministeren om at komme ind på det område.

Jeg vil også i forhold til fængslerne sige, at det jo er sådan nogle underlige steder, hvor man på den ene side har en masse stofmisbrugere og ved, at der er store mængder af stoffer, og på den anden side har nogle meget restriktive regler om sprøjter og den slags ting. Når man ved, at stofferne er der, hvordan kan det så være, at man tvinger stofmisbrugerne til at dele sprøjter og til at bruge andre redskaber i fængslerne? Man bør prøve ligesom at lave en fornuftig relation mellem den faktiske virkelighed og så det, man tilbyder. Det er jo ikke muligt – medmindre man vil lave en meget, meget restriktiv undersøgelse af alle, der kommer ind i fængslerne – at forhindre, at der er stoffer i fængslerne; så jeg synes, det er fornuftigt.

En anden ting, som også er vigtig i den forbindelse, er jo nogle overvejelser om kriminaliseringen af narkomaner. Den kriminalisering hænger også lidt sammen med den mulighed, jeg ser for at lave de nævnte forsøg i amterne. På den ene side siger man: Her er noget, vi ønsker at beskytte narkomanerne imod, her er et stof, som vi ikke ønsker skal komme ind i landet, det skal ikke kunne sælges. Og på den anden side så er det faktisk dem, man ønsker at beskytte, som man fylder fængslerne op med, fordi man kriminaliserer det, at de har stofferne på sig, det, at de indtager dem, det, at de faktisk er afhængige af stofferne. Den problemstilling kunne det være interessant at tage op; men det er måske i højere grad justitsministerens bord. Den må vi så tage op ved en senere lejlighed.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for meget engagerede indlæg, som viser den oprigtige interesse, der er for spørgsmålet. Det har heller ikke forbavset mig, at man har bevæget sig ude i den gråzone, som jo ligger mellem socialektoren og sundhedssektoren; det er jo dér, tingene sker.

Dette lovforslag, er jeg nødt til at sige, koncentrerer sig alene om at få styr på ordinationen, udleveringen og kontrollen. Jeg kan erindre – jeg var socialminister på det tidspunkt – da forslaget blev fremlagt i den forrige regering. Da sad der tre ministre sammen: justitsministeren – og det borger jo godt for det element, der blev nævnt her sidst af hr. Bruno Jerup, spørgsmålet om vores fængsler og institutioner for kriminel-